

Abafáy-Deák Csillag

FEJPÉNZ

Anyja magzatvize a boglári strandon folyt el, közel a vízparthoz. Lenkóczi Niké koraszülöttként látta meg a napvilágot, tapsvihar köszöntötte, a mentőkocsi inkubátorában élte túl élete első óráját. Pár év alatt behozta testi hátrányát. Apját csak egyszer, akkor is titokban láthatta.

Niké hatéves korától szelte a vizet, hosszútávúszóként serdülőbajnokságot nyert. Utálta a győzelmi kényszert, de a győzelmi mámort is. Nevét sem szerette. Óvodás korában anyja elvitte Niké szobrához, a Mecsek-oldalba, ahol a fehérbeton talapzaton áll a vörösréz hegesztett szobor, a görög Makrisz Agamemnon alkotása. A szobor a felszabadulást szimbolizálja, mondta az anyja. A kislánynak a szobor nem tetszett és a felszabadulás szó sem volt világos számára. Repülne az alak, de nem szárnyakat látott. Nikének amúgy is tériszonya volt, csak a vízben érezte jól magát, a mély vízben sohasem félt.

Hétévesen fogadta meg, nem megy férjhez, szabad akar lenni, akár az anyja, akinek válása után csak élettársai voltak hosszabb, rövidebb ideig. Niké első osztályba járt, amikor anyja megmutatta egy művészeti albumban a szamothrakéi Niké a párizsi Louvre-ban látható szobrának fotóját. A kislány felkiáltott, itt már látom a szárnyakat, de ennek nincs feje! Sokszor eszébe jutott, vajon milyen lehetett a feje, az arca egy ilyen harcos nőnek. Biztos levágták, mert sokat ugrált, és feleselt, gondolta Niké. Amikor bejelentette, hogy művésznek készül, anyja azt mondta, ez egy fejetlen döntés. Niké mosolygott és mutatta, a feje a helyén van. Elérte, amit a fejébe vett, képzőművész lett, festő. A portré lett a gyengéje, illetve egyben erőssége is. Elsősorban az arca, a feje koncentrált. Kedvenc alkotói módszere volt, hogy az arcokat egy közös képpé átlagolja, rétegről rétegre haladva, egyre közelebb és közelebb kerülve az ideális képhez. Később tudta meg, ezt a módszert 1883-ban Francis Galton is alkalmazta, egymásra fényképezte vegetáriánusok és bűnözők arcképeit, az így megkomponált képek vonzóbbak voltak, mint az egyediek. Mai kutatók is megismételték a kísérletet, és azt találták,

hogy a számítógép által generált matematikai átlaga egy képsorozatnak szebbnek tűnik, mint az egyéni arcok.

Niké önarcképét is megfestette, több változatban, hogy azokból egyet majd sorozatába komponáljon. Sokáig ült a tükör előtt, és feltűnt neki, hogy mennyire átlagos az arca, nincs rajta semmi hiba, minden szimmetrikus, szeme szép formájú, orra arányos az arcához viszonyítva, ajka szép vonalú. Mivel arcán egyedi vonást nem bírt felfedezni, így nem volt egyszerű megfestenie saját portréját. Az ideális kép megfestése mindennapos elfoglaltsággá vált, de a befejezés időpontja távolinak tűnt. A főiskolán a weboldalszerkesztést is megtanulta, sok megbízást kapott. Az otthonülő munka ellensúlyozására újból visszatért a sportuszodába, korán reggel. Az edző egyik nap megleste, és a stopperóra eredményét kiválónak találta, de Niké csak mosolygott, ő többet nem akar versenyezni. Az úszás most csak karbantartás.

Pénteken az utolsó fordulónál tartott, amikor mellette egy test csapódott a vízbe, Niké jobb karja megrándult, csak ballal tudott néhány tempót tenni, hogy elérje a medence szélét. A férfi gyors tempóval mellette termett, segíteni akart, hogy kimásszon a vízből, de a nő ellökte, és könnyedén kapaszkodott fel a rajtkő mellé. A férfi bocsánatot kért figyelmetlenségéért, a trambulín tetejéről látta a medence másik végében úszó alakot, de arra nem számított, hogy az olyan sebességgel úszik. Ugráskor behunyom a szemem, mondta. Még szerencse, hogy nem a fejemre esett, válaszolt Niké és mutatta a pecsenyevörös karját. Miben segíthetek, kérdezte a férfi, talán meg kellene röntgenezni, kocsival elviszlek az orvoshoz. Niké tiltakozott, tudja mozgatni a karját, csak érzékeny, számítógépen nehéz lesz dolgoznia, marad egyelőre a festés, mivel balkezes, a portréit tudja folytatni. Portrét fest, kapta fel a fejét a férfi, majd kis idő múlva megkérdezte, engem is lefestene?

Niké csak most fordult figyelmesen a férfi felé, szabálytalan arcot látott, mintha egy kicsit eltolták volna a vonásait, szeme, szemöldöke, arccsontja a bal oldalon magasabban állt, a szája vonala is ferde volt, és mindezek ellenére mégse volt disszonáns hatású. Niké megrázta a fejét, ő csak emlékezetből fest portrékat, nem foglalkozik modellekkel, utoljára a főiskolán tett ilyet. Felállt és köszönés nélkül indult az öltözők felé. Napokig pihentette a karját. Amikor újból úszni kezdett, gyakran felnézett a trambulínra, de nem látott ott senkit.

Otthon a férfi arcát, különlegessége ellenére sem tudta részleteiben felidézni, már a vázlatnál elakadt. Eddig, ha egy arcot megpillantott, később le tudta rajzolni. Egyszer fogadásból otthon lerajzolta a metróban vele szemben ülő összes alakot. Akivel fogadott, az lefényképezte az utasokat, Niké az arcokat csak két állomás között rögzíthette fejben. A rajzokat összehasonlították a fényképpel, majdnem tökéletesen egyeztek.

Egyik reggel a szokásosnál korábban ment az uszodába. Messziről látta, egy alak a felső toronyból fordulásokkal ugrik. Mire Niké bement a vízbe, a férfi már a medencében úszott. Néhány tempó után egyvonalba került vele, majd elhagyta, de a férfi nem kelt versenyre. Miután a nő lerótt a megszokott penzumot, és kiült pihenni a lépcsőre, a férfi mellé szegődött. Nincs versenyszellem?, szolt Niké kissé gúnyosan. Éppen hogy van, csak nem a gyorsaságban. Arra a levegőben van szükségem, de néha ott is vissza kell fognom magam egy-egy összetett figuránál. Te mire edzel, ilyen korán csak én vagyok itt.

Niké felnevetett, azért jövök ilyen korán, hogy a profi úszókat ne zavarjam. Beengednek, egy időben én is versenyszerűen úsztam. Versenyszerűen? Igen, serdülőkoromban hosszútávú versenyeket nyertem. Sérülés? Nem, abbahagytam, nem érdekel a győzelem, csak a kondim miatt járok ide. Én meg azért jövök sokkal korábban, mert új figurát próbálok ki, nézők és edző nélkül. Én nem ismerem a műugrókat, ez nagyon távol áll tőlem, és félelmetes. Néha nekünk is, csak ritkán valljuk be. A tíz méter nagyon sok. Nem nézek le. Tudod, hogy több mint ötven kilométer per órával fogsz becsapódni a vízbe, nem akarod végiggondolni, mi történhet, ha elrontod. A kihívást élvezem benne, hogy mindennap legyőzhetem a félelmeimet. Megtanultam irányítani a testem a levegőben és a vízben egyaránt. Én önmagammal versenyzek minden egyes ugrással.

Niké ekkor vette észre a tetoválást a mellkasa bal oldalán. El tudod olvasni, kérdezte a férfi. Azt sem tudom, hogy kínai, vagy japán, szolt Niké. Japán, az olimpia miatt készíttettem, talán szerencsét hoz, meg ők legalább megértik. Ha a jelentésüket most nem árulom el, a nevemet illene megmondanom, Dávid vagyok. Én meg Niké, nyújtotta a kezét a nő. Nikolett? Nem, csak Niké. Van ilyen név? Illene tudni, főleg ha Dávidnak hívnak. Hogy jön ez ide? A győzelem miatt. Azt mondtad, nem érdekel a győzelem. Niké a győzelem istennője. Lebuktam, nem

nagyon ismerem a mitológiát. Engem is szívatnak, már megszoktam, főleg azt kérdik, na, hol van Góliát? A parittyás Dávidra gondolnak? Nekem a győző Dávid király ugrott be, amikor meghallottam a neved, és a híres szobor, főiskola alatt sokszor lerajzoltam. Szívesen tanulnék tőled, öltözzünk fel és ülünk be valahova.

Dávid a kijáratnál várt Nikére, és hosszasan végigmérte a nőt, mintha most látná először. Niké is ugyanígy nézett a férfira, a ruha mintha megváltoztatta volna a teste arányait, így már nem a Dávid-szobrot látta benne, ettől a gondolattól bosszús lett és zavarában azt kérdezte, felöltözve már fel se ismeresz? Dávid mosolyogva válaszolt, az istennőket általában ruha nélkül ábrázolják, nem igaz? Niké úgy érezte, mintha a férfi olvasna gondolataiban. Nem tudja felidézni a férfi alakját, miközben jól megfigyelte, mintha a ruha láthatatlanná tenné.

A közeli bárban kötöttek ki, Niké csak a beszélgetés hangulatára emlékezett, és arra, ahogy fejben próbált egy vázlatot megrajzolni a férfiről, de ez sem sikerült. Arra azonban emlékezett, hogy amikor elbúcsúztak, azt mondta: meggondoltam magam, szívesen lerajzolnád, ha modellt ülnél. Niké elhamarkodottnak találta a meghívást, így néhány napig nem ment az uszodába. Amikor újból rászánta magát, hogy folytassa az edzést, Dávid már az öltöző felé tartott, és mosolyogva kérdezte, jobb modellt találtál? Niké megrázta a fejét és maga is csodálkozott a gyors válaszában, nem is kerestem, az ajánlat még érvényes. Másnapra beszélték meg a találkozást Niké lakásában.

Dávid egy üveg pezsgővel állított be. Mit ünnepelünk? A képet, vagy nem lesz? Lesz, de az odébb van, a modellülés hosszadalmas, fárasztó mesterség. Azt hittem, egyből kész, legalább a rajz. Az a gyors rajz, a krocki, ahol a lényeg a mozgás, testtartás megragadása a legegyszerűbb vonalakkal, inkább tanulmány. Akkor az uszodában kellene rajzolnod, ott aztán van mozgás, mondta, majd elhelyezkedett az egyik széken és várakozva nézett a nőre. Niké nem merte megmondani, hogy nem portrét szeretne, hanem egyalakos festményt, ruhátlanul, vagyis aktot. Elővette a mappáját és elkezdett rajzolni, most se sikerült a férfi aszimmetrikus arcát megragadnia, miközben eddigi tapasztalatai szerint az ilyent a legkönnyebb karakteresen ábrázolni. A férfi harmonikus teste tolakodott előtérbe, ahogyan az uszodában látta, de nem merte azt mondani, vetközzön le. Dávid türelmesen ült, folyamatosan beszélt, dicsérte Niké lakását, ízlését, szó esett a sportról is. Amikor a férfi

hosszú idő után meg akarta nézni a rajzot, Niké összecsapta a mappát, a hűtőből kivette a pezsgőt, a férfi kinyitotta. Nincs itt medve, amire ihatnánk, de magunkra igen, és a koccintás után átölelte a nőt. Niké behunyta a szemét és nem gondolt többé az anatómiára.

Búcsúzáskor Dávid azt kérdezte, mikor folytatjuk, majd kis szünet után hozzátette: a modellkedést. Bármikor, az időmet magam osztom be, de gyere szűk trikóban, ne ilyen kapucnis felsőben. Azt hittem, portréfestő vagy, vágott közbe Dávid. Niké csak kényszeredetten mosolygott. A férfi másnap reggel csengetett. Edzésről jövök, nem adtad meg a telefonszámod, nem láttalak a medencében, gondoltam, beugrok hozzád és folytathatjuk az abbamaradt munkát. Arra rá kell hangolódni, én még nem is kávéztam. Nem baj, szólt a férfi és ledobva a sporttáskáját, ölbe kapta a nőt és bevitte a szobába a széles ülőgarnitúrára. Niké arra gondolt, akkor most végre levetkőzik Dávid, de nem ez történt, őt vetkőztette a férfi, lassú mozdulatokkal. A szobában félhomály volt, a redőnyök le voltak eresztve. Niké behunyta a szemét, magához ölelte a férfit, és később csak arra emlékezett, ahogyan tapogatta az izmokat a férfi hátán, a válla ívét, a megfeszült bicepszét, megfeszült, ahogy Dávid fölébe hajolva támaszkodott és mikor a férfi felemelkedett, a mellkasát milliméterről milliméterre végigsimogatta, mintha szkennelné. Még nem ért el a férfi derekához, amikor az lefordult róla, letérdelt a kanapé elé, megsimogatta Niké fejét és annyit mondott: istennő vagy.

Niké még mindig behunyt szemmel feküdt. Mintha egy forgószelelől szabadult volna ki, ami azonban nem volt kellemetlen, csak szédületes, egész teste izzadt volt, szeretett volna gyorsan a fürdőszobába szaladni, a zuhany alá. Dávid már felöltözve ült mellette és egy törölközővel végigtörölte a nő egész testét, mint egy kisgyereket. Kár, hogy nem tudok festeni, mondta és bement a fürdőszobába. Én se, mondta maga elé suttogva a nő. Dávid a fürdőből behozta a fürdőköpenyét, Niké szó nélkül belebújt. Nekem most mennem kell, mondta a férfi, holnap jönnék, ha megfelel, de csak késő délután, és folytatjuk. A nő csak bólintott, és az járt az eszében, vajon mit folytatnak. Mikor szólni akart, a férfi csókja elnémította, csapódott a bejárati ajtó és hallotta a liftajtó csikordulását.

Sokáig ült a sötétben, a fürdőköpenyt egész nap nem vetette le, odaült a számítógéphez, nézegette magát a monitor csillogó felületén.

Mintha egy idegen arc nézne rá, a vonásai megváltoztak, kisimultabbak lettek. Most kéne szelfit készítenie, fel tudná használni a készülő portrészorozathoz. Felkérést kapott kiállításra az egyik kereskedelmi galériától, hosszú hezitálás után fogadta el az ajánlatot, egy hónap múlva kell leadnia portrészorozatát. Utálja a szelfit. Mégis elővette a telefonját, és kattintott néhány képet, meg se nézte, csak elmentette. Festeni sem volt kedve. Anyja telefonált, beugrana hozzá, rég nem találkoztak. Ne gyere, nem érzem jól magam, megfáztam, beveszek egy aszpirint és ágyban maradok. Anyja erőszakoskodott, ekkor Niké kinyomta a telefont. Este nem aszpirint, altatót vett be.

Reggel nehezen tudta összerakni az előző nap történéseit, összemódsdttak az álmával, amiben Dávid is szerepelt, kézen fogva bolyongtak ismeretlen helyszíneken, Niké mezítláb botladozott a macskaköveken, a férfi húzta maga után, a széles, izmos hátát látta, ez a kép ugrott többször elő. Bement a fürdőszobába, egy törölköző a földön feküdt. Ő mindig beteszi a szennyes kosárba. A szállodában szokás ledobni a földre, hogy a takarítónő lecserélje. Ez nem szálloda. Vajon Dávid, ha délután jön, ott marad-e éjszakára? Azt se tudja, van-e felesége, vagy élettársa.

Vett egy meleg fürdőt, hajat mosott, aztán hideg vízzel is letusolt, majd felöltözött, ami sokáig tartott, mert bármit vett fel, egy perc múlva már levette, míg el nem fogytak a szoba jöhető darabok, s az utolsónál maradt. Előkészült a munkához, a festőállványt úgy állította, hogy a széken ülő ne lássa a készülő képet. A vászon üres. Eddig vázlatfüzettel dolgozott, elővette és a ceruzák mellé szenet helyezett a kis asztalkára, ahol az akrilfestékek sorakoztak. Leült az üres vászon elé és várta a csendet.

Már delet ütött a közeli templom toronyórája, Niké nem hagyta abba a várakozást. A tétlenséget nem szerette, most mégse zavarta, hogy csak ül az üres vászon előtt. A határidős munkája se jutott eszébe. A délután, az dél utánt jelent, tehát bármikor csengethet Dávid. Ahogy nézte a fehér vásznat, egy idő után káprázni kezdett a szeme, nem csak fények, hanem elmosódott figurák villogtak, gyorsan levetített filmkockákként. Azt látta a vásznon, ami nem volt ott. Egy férfialakot. Szoborszerűt. Tartása a már jól ismert Dávid-szobor póza volt, de a fej, az egyáltalán nem hasonlított a világhírű szobor fejéhez. Az ő Dávidja nézett rá, szúrós szemmel. Az ő Dávidja? Ettől a szókapcsolattól

megrettent. Levette szemét a vásznonról, és ahogy a szemközti hófehér falra nézett, a vásznon észlelt kép erősebb kontúrokkal, tisztábban rajzolódott ki. Mint egy vetítés. Kis idő múltán halványult a kép, majd teljesen eltűnt.

Bement a fürdőszobába, a tükörbe nézett és meglepve észlelte, mennyi smink van rajta, nem emlékezett arra, hogy ezzel is bíbelődött. Lemosta, hideg vizet csorgatott a kezére, a szemét is ezzel nyugtatta. Rendezgetett a fürdőszobában, kidobott néhány kiürült piperecikk-tubust, dobozt, lemosta az üvegpalcot, amin egy porszem sem volt látható, a mosdó alatti szekrény tartalmát is leellenőrizte, nagyság szerint rakta vissza a mosószereket, utántöltő flakonokat. A tükröt is megtisztította, felmosta a padlót, majd visszament a szobába.

Újból leült a festőállvány elé, pillanatokig semmi se jelent meg a vásznon, nem érzékelte az idő múlását. Amikor a figurák újból visszatértek a vászonra, felkapta a kezügyben lévő szénceruzát, és az egyik pózt másodpercek alatt felvázolta. A fejre már nem kerülhetett sor, mert csengettek. Niké csak most vette észre, hogy kint már szürkült. Tehát délután van, vagyis késő délután. Dávid öltönyben állt az ajtó előtt. Mosolyogva lépett be a szobába, és két gyors lépéssel a festőállvány mellett termett. Niké elrángatta onnan, de már késő volt, a férfi nevetve mondta, ez én lennék, ilyen isteni alakkal, miközben te vagy istennő, és lefogva a nő karját, a kis hálófülke felé húzta. Niké csak arra emlékezett, hogy nem csak tornádó söpört végig a testén, hanem földrengés és szökőár is. Mikor kinyitotta a szemét, Dávid ott nyújtózott mellette, ropogtatta az ízületeit, majd adott egy puszit a nő homlokára, és kipattant az ágyból. Niké mozdulatlanul feküdt, nem zavarta, hogy nincs betakarva, nem magával volt elfoglalva, hanem a férfit figyelte, aki másodpercek alatt felöltözött. Mikor a zakóját is felvette, Niké felült, hát nem maradsz, nem folytatjuk az ülést? Sajnos még van munkám az irodában, délután is ott voltam, azért értem ide későn. Azt mesélted, a közelben dolgozol, akkor visszajöhetsz, itt is aludhatnál, vagy vár valaki otthon? Nem vár senki, mégse jövök vissza, tudod, hogy nagyon korán kelek, hogy megelőzzem a csapattársaimat a trambulinnál. Jól haladok az új figurával, de még sok a csiszolnivaló. Csak te vagy tökéletes. Esetleg elmehetnénk vacsorázni, szolt Niké, van egy kis vendéglő a közelben, jót beszélgethetnénk, nem tartana sokáig, én nem ettem ma semmit, annyit dolgoztam. Te kis stréber,

ne tégy ilyet, neked nem kell fogyni. Sajnos most rohannom kell. Véigsimított gyöngéden mindkét kezével a nő testén, majd az arcán, haján és már csattant az ajtó.

Megszólalt Niké mobilja. Az anyja adta a tanácsokat, milyen teát igyon és jelezte, reggel meglátogatná, azért korán, mert később dolga van. Reggel úszni megyek, és már sokkal jobban vagyok. Anyja tovább erősködött, ne legyen Niké ilyen makacs, nem jó, hogy ennyire magányos, és minek megy korán az uszodába, inkább menne akkor, amikor sokan vannak, megismerkedhetne valakivel, és csak mondott, mondott. Talán észre se vette, hogy Niké kinyomta a telefont.

Reggel az edzések megkezdése előtt ott volt az uszodában. Leúszta a szokásos hosszakat, majd kiült a lépcsőre. Hiába nézett fel a trambulínra, senki sem volt ott. Megérkeztek az úszók, Niké hazament. Nem kellett volna hajnalban kelnie, nem aludta ki magát, az utóbbi napokban nem dolgozott, a vállalt honlapot se készítette el, és festeni se festett, kivéve azt a szinte önkívületben felvázolt figurát. Rádobott egy lepedőt, hogy még véletlenül se nézzen a vászonra. Egész nap jött-ment a lakásban, takarított, amit nagyon utált. Nem mert a csengetésre gondolni, mégis többször azt hallotta, de senki se állt a bejárati ajtó előtt. Korán lefeküdt, csak hajnalban aludt el.

Későn ébredt, lekéste az uszodát. Barátnője este küldött sms-ét most olvasta, menjenek együtt a verniszázásra, a galériába, ahol Niké kiállítása lesz. Lekéste. Most jutott eszébe, egy hete megkapta a meghívót. Készülnie kellene a saját kiállítására, a portrésorozatot befejezni, mégis a nagy vászon elé ült. Láta a felskiccelt akt vázlatot, fej nélkül. Újból letakarta a festőállványt, felöltözött és elment a galériába, ahol azelőtt este nyílt a kiállítás. A galériavezető megörült Nikének, már azt hittük, valami baj van, azért nem jöttél el a megnyitóra. Kicsit megfáztam. Niké nézegette a falakat, a galériavezető folyamatosan dumált, hova, mit és hogyan kellene majd tenni, de Niké csak annyit mondott, jó, jó, meglesz, nem is tudta, mire mondott igent. Ide egy nagyméretű kell, feltétlenül, főfal, az utcáról ezt látják az ott elhaladó emberek, és amikor belépnek, ez az első dolog, amit megpillantanak.

Gyalog indult haza, esett az eső, ernyője nem volt. Bőrig ázott. Este rázta a hideg, folyt az orra, forró fürdőt vett. Aki falra festi az ördögöt, az így jár, gondolta. Anyja újból hívta, megrovóan szólt, megint

eltitkoltad, hogy beteg vagy, hallom a hangodon, nem gyógyultál meg, holnap jövök, remélem, nem lépsz ki ilyen állapotban a házból, majd én hozok mindent. Megoldom én, nyugtatta az anyját, de tudta, hiába beszél.

Mikor reggel megszólalt a csengő, bosszúsan ment az ajtóhoz, tágra nyitotta és keményen akart rászólni az anyjára. Dávid állt ott. Niké mezítláb volt, elnyúlt, feliratos pólóban, haja kócos, be akarta csapni Dávid orra előtt az ajtót, de a férfi benyomult a lakásba. Így is istennőnek nézel ki, mondta, és a festőállvány mellett állt meg. Amikor le akarta húzni róla a lepedőt, Niké odaszólt, semmi változás, nem dolgoztam. Nem baj, majd dolgozunk, most azért ugrottam be, hogy elkérjem a telefonszámodat, értesítselek, mikor találkozhatunk. Látom, nem vagy egészséges, így az uszodában sem találkozhatunk. Te jársz most is, kérdezte Niké, miközben észrevette, Dávid nem sportos ruhában van, sporttáska sincs nála. Egy napot se hagyhatok ki! Minden nap voltál? Mondtam, durvul a helyzet, egyetlen reggelt se hagytam ki. Most sietek a munkahelyemre és indult is kifelé, amikor Niké megszólalt, és a telefonszámok? Dávid nevetve fordult vissza, látod, elveszed az eszemet, ezért jöttem. Niké felírta a számot, Dávid megölelte, amitől Niké húzódozott, kellemetlen volt, hogy mosdatlan. Kattant az ajtó.

Rávette magát, hogy letusoljon, és felöltözzön. Megszólalt a telefon, tudta, ez csak az anyja lehet. Dávid volt, jelezte, lesz ideje délután, folytathatják a munkát. Délután pezsgős üveggel a kezében állított be, mint az első napon, Niké kivette a kezéből az üveget és betette a hűtőbe. Munka van, és levette a lepedőt a festőállványról. Dávid leült a székre, de Niké rászólt, vedd le a zakót és állj fel. Odament a férfihez és beállította a pózt. Pár percig úgy maradt Dávid, aztán leengedte a karját, ez fárasztó! Egy élsportolónak? Igen, én csak azt tudom kitartóan csinálni, amihez kedvem van, ez unalmas, inkább iszogassunk közben egy kicsit, jobban megy a munka. Munka közben sose iszom, emeld már fel a karod, kicsit később kinyitjuk az üveget, remélem, nem sietsz, és este itt maradsz. Ekkor szólalt meg a csengő. Niké anyja állt az ajtóban, két teli szatyorral.

Még szerencse, hogy nem vetköztettem le Dávidot, gondolta Niké, és anyját a konyha felé terelte, de ez nem sikerült. Ó, bocsánat, nem tudtam, hogy vendéged van, szólhattál volna, nem szeretnék zavarni

és már nyújtotta is a kezét Dávidnak, Niké édesanyja vagyok. Anya, mi dolgozunk, mondta Niké, és a festővászonra mutatott. Anyja oda akart szaladni, de Niké elé állt, most nem, mondta. Jó, akkor készíték valami kis vacsorát nektek a konyhában. Miattam ne tessék fáradni, szolt Dávid, sajnos vacsorára nem tudok itt maradni, haza kell mennem. Várja a családja? Ó, nem, nem vár engem senki, csak nagyon korán fekszem le, ezt Niké tudja, hajnalban kelek és rohanok az uszodába. Szintén úszó, ez fantasztikus, azt biztos tudja, az én Nikém is nagy tehetség volt és... közben a konyha felé tartott és Dávid udvariasan követte, mert az asszony folyamatosan beszélt hozzá.

Niké beszédfoszlányokat hallott, az anyja hangját. Letakarta a festővásznat. Miután Dávid elbúcsúzott, Niké anyja berohant a szobába, te aztán megfogtad az isten lábát, egy ilyen fiatalember! Nekem egy szót se szoltál, aggódtam, hogy évek óta csak rövid kapcsolataid voltak, az is ritkán, arra gondoltam, talán lesbikus vagy és azt titkolod, mindig mondtad, sose mész férjhez. Most is ezt vallom, de egy társ hosszú távra nem lenne rossz. Mit kifogásolnál ezen a fiatalemberen? És mondott, mondott, anélkül, hogy figyelne Nikére, mert akkor látta volna, hogy a lánya gondolatai máshol járnak. Vacsorázzunk együtt, kár, hogy a jövődöbelid nem lehet velünk. Nincs jövődöbelim, kiáltott Niké! Nem úgy gondoltam, ma tényleg nem muszáj összeházasodni. Niké hosszú szünet után csak annyit mondott, nem vagyok éhes. Anyja összecsomagolt és az ajtóból még visszaszolt: mindig fejetlen döntéseket hozol!

Három napig se az anyja, se Dávid nem jelentkezett. Hétfvégén Niké felhívta Dávidot, hiába. Másnap reggel jelentkezett, Niké annyit mondott, azt hittem, hétfvégén nincs munkád. Sajnos van, nem tudtam befejezni. Jövelele előtt egy fél órával hívta fel Nikét. Mikor megérkezett, Dávidnak szegezte a kérdést, miért nem mondja meg, ha van valakije, feleség vagy élettárs, egyébként nem szándékozik férjhez menni (de magában akkor mégis bejött az érthetetlen gondolat, hogy akár ezt az elhatározását is feladná, ettől elborzadt), a másodhegedűs szerepét nem vállalja, nem titkolózik és bujkál. Dávid könnyedén odavetette, istennöm, te szerencsés vagy, itthon keresheted meg a pénzt a megélhetésedre, így könnyen gazdálkods az időddel. Nem szeretném, hogy azzal töltsük a kevés időnk, hogy az én problémáimat, rohangálásaimat ecseteljem. Színpadiasan leült a festőállvány

előtti székre, aztán felpattant és a korábban beállított pózba merevedett. Niké gyorsan levette a lepedőt a vászonzról és rádolgozott az aktra. Nem tartott sokáig a nyugalmi állapot, Dávid kiszaladt a konyhába és behozta a hűtőből a korábban hozott pezsgőt. Szerencse, hogy nem a mélyhűtőbe tette, mondta nevetve, szétrobbant volna. Niké majdnem szétrobbant attól, hogy nem tudta most se befejezni a képet, és a fejet bár nagyjából felvázolni. Megitták a pezsgőt, és nem kellett Dávidnak öt ölben vinnie a hálószozába.

Azon a héten Dávid nem jelentkezett többet. Nikének nehezen ment a munka, a fejében egyre nagyobb káoszt érzett. Nem bírta megállni, hogy ne telefonáljon, az eredmény, illetve eredménytelenség ugyanaz volt. Most jött rá, hogy bár sok mindenről beszéltek, de nem tudja a férfi családnevét sem. Fent kell lennie valamelyik közösségi oldalon. Sokat kínlódott, míg a műugróknál megtalálta Dávidot. Névvel egyre több posztot látott, amikor az egyik portréját akarta letölteni, ami jó lesz az aktképhez, feljött egy bulvárlap fájlja. Megnyitotta. Pár nappal ezelőtti elegáns fogadás, Dávid kísérőként egy elegáns nő mellett állt, aki valami kitüntetést kapott. Dávid felesége. Háromszor is elolvasta a tudósítást, megnézte az esemény dátumát, alig egy hetes, a bulvárt csak a jelen érdekl. Több képen Dávid átöleli a nőt, pózol. Kikapcsolta a számítógépet, a feje lüktetett, a szeme égett, nem sírt, úgy érezte, mintha a fejéből kiszállna minden gondolat, jó és rossz egyaránt. Kézbe vette a telefonját, hogy kitörölje a számot, de annyira reszketett a keze, hogy véletlenül a Dávid neve melletti számra kattintott, fél óra múlva vette észre, amikor hívta valaki, hogy az a szám ott van, mint egy kísértet. Kikapcsolta a telefont.

Egész éjjel dolgozott, számba vette a portrékat és úgy döntött, nem változtat semmit rajtuk. A mennyiség is megfelelő, nem szerette a zsúfoltan elrendezett kiállításokat, ahol egy-egy képnek nem volt levegője. Ez a kiállítás szinte képregényszerű elrendezést kíván, követve az arcok fokozatos átalakulását, az egyedi vonások elmosódását, hogy végül valami esszencia, vagy arra utaló törekvés megmutatkozhasson. Önarcképei közül kiválasztotta a legjellegzetesebbnek tartottat, azt kivette a sorozatból, a székhez támasztotta, ahol pár napja még Dávid ült, és a portrét átmásolta az akt nyakára. Csak egy dolog hiányzott. A jel, ami szerint felismerhető az alak. Niké nem tudta pontosan felidézni a japán írásjelet. A számítógépen talált egy csapat-

képet, ahol a műugrók felsőteste jól kivehető volt, onnan másolta a jelet a mellkas bal oldalára, kicsit felnagyítva, tudta, az a győzelemre utal.

Reggel telefonált a galériába, elkészült az anyaggal, küldhetnek kocsit a művekért, miután leszedték a jelenlegi kiállítást. Pár napot kellett várni, addig a határidős munkáival foglalkozott. A festőálványon a képet egyszer se merte megnézni, attól tartott, ha meglátja, nem lesz bátorsága kiállítani. A fejében nehezen állt össze a kép, a fej és a test.

A galériában utoljára a nagy képet csomagolták ki. A galériavezető percekig nem szólt, közel ment a falhoz támasztott képhez, majd eltávolodott, és ezt többször megismételte. Az atlétikus férfitesten Niké fejét ismerte fel. Címe is van? Niké ezen eddig nem gondolkodott, mégis azonnal rávágta: *Fejvadász!* Így már érthető, szólt a galériás, a kritikusok meg fognak örülni, és szerintem megveszi egy gyűjtő. Gondolkoj az áron, jót kaszálunk.

Megkönnyebbülve lépett ki a galériából, mintha ő cipelte volna a hátán a leadott képeket, a változó arccokat, az egymásra rétegzett vonásokat és az összekombinált fő képet. Leült a közeli kávéház teraszára, nézte a sétáló embereket. Elővette a táskájából a vázlatfüzetét, elkezdett rajzolni. Egy asszony állt meg előtte, megkérdezte, készítené portrét a kislányáról? Niké felnézett, nem, én nem készítek portrékat, csak absztrakt képeket.

Másnap megérkezett a színes meghívó, a *Fejvadász* képpel. Mikor lement vásárolni, az újságnál meglátta a bulvárlap fő oldalán a beharangozó cikket, pár sor szöveg, az atkép annál nagyobb. Niké fényképe is ott volt, a Wikipédiáról szedhették le. Betelefonált a laphoz, ő nem adott erre engedélyt, és arra se, hogy nem szakemberek írjanak a kiállításáról, ami csak holnap nyílik. A főszerkesztőig jutott, aki nevetve mondta, ez a meghívó már szerepel a közösségi oldalakon, mások pénzt fizetnének azért, hogy megjelenhessenek, még hozzá az első oldalon. Természetesen Nikét megilleti egy kis honorárium, ezt rövidesen rendezik. Fejpenz, jutott eszébe Nikének, ez az általa eddig soha se használt szó.